

ΥΠΟΥΡΓΟΣ σ' ένα Κράτος μπουλούζικο που τοιμάζε-
ται για δεύτερη χρεωκοπία (καθώς μολογθήκανε επισημό-
τητα τη Δευτέρα μέσα στη Βουλή), δεν είναι ούτε τόσο ζη-
λευτός, ούτε τόσο τιμητικό αξίωμα. Νά, γιατί λαχταράμε
να θελήσει δώ κι όμπρός να μείνει ΜΟΝΟΣ ο κ. Γούναρης
μέσα σ' τη Βουλή, χωρίς ν' ανήκει σε κανένα κόμμα, ιδρύον-
τας ούτως το πρώτο άπρόσωπο πολιτικό κόμμα, που νάντι-
προσωπεύει κάποια αρχή όρισμένη και που να πολεμάει
λυσσασμένα όλα τα προσωπικά κόμματα.

Με τήν παραίτησή του ανυψώθηκε σήμερα και είναι ή
καταλληλότερη ψυχολογική στιγμή σήμερα να μιλήσει
άπευθείας στο λαό και ν' ακουστεί. Δεν πρέπει να χαθεί ή
περίφημη αυτή εύκαιρία. Λίγο θάρρος χρειάζεται και λίγη
επιχειρηματική αποφασιστικότητα. *Ας τα παίζει όλα για όλα
ο κ. Γούναρης. *Η στο βάθος ή στο ύψος. *Η θα σώσει
αυτόν το δυστυχισμένο λαό και θ' αντεθεί εκεί που σπρώχνει
ή τίμια φιλοδοξία κάθε καλοσυνείδητο πολιτικό, ή θ' αργήσει
να ξαναγίνει ύπουργός. *Η ζημιά είναι τιποτένια όταν κα-
νείς συλλογιστεί πόσο σημαντικά είναι ή ωφέλεια.

*

ΠΡΩΤΗ φορά, μπορεί να πει κανείς, το περασμένο Σα-
βατόβραδο κάτω στον Πειραιά, μιλήθηκε ή 'Αλήθεια στο
Λαό. Μερικοί από λείνους που ιδρύσανε την «Κοινωνιολο-
γική 'Εταιρία» κατεβήκανε κάτω στον Πειραιά, και κεί,
σε μία μεγάλη σάλα, μπροστά σε χίλιους περίπου ανθρω-
πους του λαού, ξεγύρισαν το σκοπό της 'Εταιρίας κι απο-
δείξανε έλοκάβατα στο Λαό πόσο μεγάλη ζημιά του γίνε-
ται με το να μ' ήν έχει δικούς του αντιπροσώπους μέσα στη
Βουλή, βγαλμένους από τ' όδια του τ' σπλάγχνα—αντιπρό-
σωπους που να τον πονάνε και να διαφεντεύουν τ' χίλιο-
πατημένα δίκια του.

Οι τρεις ρήτορες, Παπαναστασίου, 'Αραβαντινός και
Πετμεζάς, έπιστήμονες τέλεια μορφωμένοι κ' οι τρεις κι
άνθρωποι με όρχες και με χαρακτήρα, καταφέρναν με χει-
ροπιαστά παραδείγματα, κι όχι με κούφιας ρητορείας, να
πείσουν τους άκρατους τους, πως καιρός είναι πια ό λαός να
σπάσει τις αλυσίδες της πολιτικής του και κοινωνικής
ακαδησίας και να βάλει λεύτερος και χειραφετημένος προς
την πρόοδο, χειραφετώντας σύνορα και το Κράτος που το
ξεμεταλλεύουνται σήμερα τα προσωπικά κόμματα, ξευπερα-
τώντας όλα τους τα σφέροντα μιανής όρισμένης κοινωνι-
κής τάξης.

Η γιορτή—γιατί, αλήθινά, γιορτή μπορεί να την πει
κανείς—πούγινε το περασμένο Σαββατόβραδο κάτω στον
Πειραιά, μπορεί να χαρακτηριστεί και για ροδοχάρμα της
λεύτερης σκέψης και του πολιτικού μας ξαναγεννημού.
Κάθε Σαββατόβραδο έταίροι της «Κοινωνιολογικής 'Εται-
ρίας» θα κατεβαίνουν κάτω στον Πειραιά και θα κάνουν
διάλεξη στο λαϊκό κέντρο.

*

ΑΠΟ τήν «'Ακρόπολη» της Τρίτης μαθαίνουμε πως ό
Βασιλιάς μας ξεκαρδίστηκε όταν άκουσε τις άστείες διάδο-
σεις γι' αντιδυναστικό κίνημα. Πολύ καλά έκαμε και γέ-
λασε. Γέλασαν και μείς, γιατί τέτοιο κίνημα, για σήμερα

τουλάχιστο, το βρίσκουμε κομικό κι άνώφελο. *Όταν όμως
κανείς ξετάσει κάπως βαθύτερα τα πράματα, του κόβονται
τά γέλια, όσο χωρατατζής και γλεντζές κι αν είναι. Το
αντιδυναστικό κίνημα μπορεί ν' είναι για γέλια. Τα γενικά
 όμως χάγια μας, τα σημερινά, είναι άδύνατο ν' αφήνουμε στα-
γνά τα μάτια κεινού που ψάχνει και βρίσκει τις άφορμές
της τόσης μας κακορίζικας.

*Όστόσο όσοι βρίσκονται σιμώτερα στο Θρόνο, σφύρο
έχουνε να βλέπουν τ' Βασιλιά να γελάει και γι' αυτό του
τα παρουσιάζουνε όλα ροδοκόκκινα.

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ ΩΡΑΙΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

Κ' ήρθα σε όένα, άκρογαλιά, σε όένα ήρθα με ή μέρα
Ζητώντας τους φωτόλουστους και τους όφραλους καιρούς,
Ζητώντας ξαγναντέματα με όράματα του αϊθέρα...
Νάναγαλλιάσουν πόθησα μάτια, καρδιά και νούς.

Μα ό κρέμα! Τόν περιζώσε τόν ούρανό μαυρίλα
Κι όλα τα πάντα σκέπασε προδότρα ή καταχνιά.
Μόνο οι σταγόνες έσφουσαν μονότον' άπ' τ' φύλλα
Κ' έπ' ανατρίχιασμα έκανε και μίαν άπελπισία.

Φίλε, καθήσασ' άπ'αγαυό στήν όρόλιμο και μου έλεες
'Όσα γεννιούνται μέσα μας κι όσα είναι κάτω έδω,
'Αγάπες, έργα, όνείρατα και λογισμοί και λύπες,
'Έχουνε κάτι άπ' τόν όραίο και τόν νεκρό καιρό.

Γενεύη, 1909.

ΛΕΑΝΤΡΟΣ Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Φίλε Νουμά,

Τα σκουριασμένα και τα συχαμερά καλαμπού-
ρια, που κάθε που βγαίνει βιβλίο στη Δημοτική
άκουονται, οι έιρωνετες και οι περιγραφές των έξω
φύλλων και των τυπογραφικών χαρακτήρων, που
καιρόν είχαμε να τις άκούσουμε, ξαναφανερωθήκαν
μαζί με τόν «Περθεινώνα»: Ad perpetuam rei
memoriam.

Δέν περίμενα βέβαια επαινούς ή εύκες για το
μέλλον ή εκφράσεις συμπαθείας και έσθ' ό συγχα-
ρομεν» από τήν «'Εστία» κλπ. —Τι να τ' κάνω;

Περίμενα όμως κάποιο σεβασμό για το έργο
αυτό· κάποιο σεβασμό γι' τα περιεχόμενά του· κά-
ποιο σεβασμό επιτέλους για τ' έργα του Πηλαμά,
του Νιρβάν, του Πορφύρα, του Βλαχογιάνη, του
Ροδοκανάκη, του Περγιαλίτη...

για νάρθουν, παράτησε το πλύσιμο κι ανέθηκε στην
κούλα. Κοίταζε άπ' το παράθυρο· άδειο άκόμα το
βελούχι· ό νοικιαστής του φόρου κάθονταν σ' ένα
τραπέζι μόνος. Κατέθηκε πάλι στη σκέψη της, για
να ξαναβθί σε λίγο. Τώρα είχε τέσσερες υπαξιω-
ματικούς. 'Εκείνος όμως δέν ήταν. Ποιος εκείνος;
'Ο Μάνθος της ή ό άγνωστος λοχίας; Η Κούλα
δέν είχε καθαρά στο νού της ποιόν γύρισε το μάτι
της.

Κατέθηκε και πάλι στη δουλειά της. 'Ότο νά-
ποστρώση το κοφίνι, ανέθηκε ξανά δυό τρεις φορές
μ' όλο το φόβο που είχε νάπανιχθί με τή Μαριώ
και να πιστώ μαζί της, γιατί άφινει τή δουλειά
της. Μάταια όμως· εκείνος δέν είχε έρθει άκόμα.
'Όταν σκέπασε τ' όύλα με το σιαχτοπάνι κι ά-
δειασε τις στερνές μπεκιόνες με τήν αλυσίδα, ή
καρδιά της άνάπνευσε Μπορούσε πια να τρέξει άπάνω
δίχως έγνια. Άρκατέλανε με πηδήματα τή σάλα.
Είχε ξεχάσει όλο τόν πωινό της πόνο κ' έτριχε σε
να ρεχε στην άγκαλιά τ' άγαπητένου. Νάτος, τώρα
ήταν καθισμένος στο βελούχι. Η Κούλα έκαμε να
χωρήσει έξω στο μπαλκόνι, μα ξάφανα έπεσε το
μάτι της στη ντυμασιά της, όπως ανέθηκε άπ' το
πλύσιμο, και στάθηκε. Η σάλα, που ήταν μέσα ή

έ μου φαίνεται σωστό να χαρακτηρίζουν ένα
βιβλίο άχρηστο έπειδή είναι γραμμένο στη Δημο-
τική. Είναι μαλλιαρό σου λένε. (Τι συχαμένη πια
λέξη). Είναι μαλλιαρό και

Nec vivere carmina possunt quae scri-
buntur... μαλλιαρόπους ! !

'Εμένα δέ με πειράζουν αυτά· μα για τους
συνεργάτες μου άς μπουν αυτές οι γραμμές.

Με άγάπη

ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΦΤΑΣΤΡΗΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΞΑΝΑΓΙΝΗΤΑΙ ΚΟΥΒΕΝΤΑ

Χανιά, 12 του Φλεβάρη

'Αγαπητέ μου Νουμά,

'Επιμένεις λοιπόν να σε γνωρίσω με τόν κ. Ε
πουγραφε·σε κάποια έδω έφημερίδα το αντιμαλλια-
ρώτατο χρονογράφημα «Γιά να γίνηται κουβέντα»;
'Ορίστε τον. Είναι άπό δώ ό κύριος πανηγιώτατος !
Τι γελάς; Σου φαίνεται παράξενο πως ένας τέτοιος
άνώτερος υπάλληλος του Θεού δέ φορεί ράσο; 'Εν-
νοια σου κ' ή άγιωσύνη του· βοηθεία μας· δέν
έχει ανάγκη άπό φαροδωμάκια για να φανεί. Είναι
μέσα στο αίμα του κι άχιτιδοβολά άπό όλο του το
είναι κι άπό τή θεόπνευστη άκόμα φαλάκρα του.
Πρέπει να τον δεις κορδατό, καμαρωτό να κατε-
βαίνει τα έμπορικά και να σκερπάζ με τόση χάρη
ζερωδέα το γέλιο του και τα καθημερινά του
για να νοιώσεις τί άπέραντες αποθήκες καλοκαγα-
θίας έχει μέσα του ό παμμακάριστος. Θωρείς τον;
Δυό βήματα να κάνετε μαζί άμείσως θα κολλήσει
άπάνω σου άπό τρυφεράδα και θα σ' άγκαλιάσει με
τά παχουλά και πατριαρχικά χεράκια του. Ποτίς
του δέν έγαμάρισε τετραδοπάρασκο. Πάντα βάζει
κάλη για έφορας και τή μεγαλοδομαδα νυχτοζη-
μερώνεται στην έκκλησιά. Οι κκιές· γλώσσες των
λαδικών, π' αναθεμά τα, έχουνε να πούνε πως ή σε-
δασμότη του καμιά φορά το παρακάνει, όταν στους
νυμφίους πάει και χώνεται μέσα στις γυναίκες και
σιγοψάλνει και κάπου·κάπου, καθώς διαβάει με το
κεράκι σκυμμένος στη σύνή του, άναδουσε, λέει,
παράξενα τα μούτρα του. Βρί χριστιανοί, ό άνθρω-
πος πάει εκεί για περισσότερη ήσυχία κι αν ξερο-
κοκινίζει καμμιά φορά είναι άπό τή σύγχυση, που
παίρνει, άκούοντας τις γυναίκες να κουβεντιάζουνε
τέτοιες όρες για τα κουλουράκια τους, οι συχαμένες.
'Επειτα το κάτω·κάτω της γραφής τί κι αν κυνη-

Κούλα, είχε το μπαλκόνι μοναχό άνοιγμα προς το
βελούχι· στο χειμωνιάτικο, που ή... κιτταει παρά-
θυρο, κάθονταν ή Μαριώ κ' έ·αβε κ' ή Κούλα δέν
ήθελε νάπανιχθί μ' αυτόν. Γρήγορα γρήγορα πέρασε
το φουστάνι της, ποδ-θηκε και βγήκε στο μπαλ-
κόνι.

Τα μάτια του έπεσαν, καρφώθηκαν άμείσως
άπάνω της κ' ήταν έτοιμη κι αυτή να του χαμο-
γελάσει, μα ή ματιά του Θόδωρου Μανλίου, που κά-
θονταν πάλι στο ίδιο τραπέζι, την έκοψε. «Γιατί;
Γιατί;» είπε μέσα της χωρίς να καταλάβη. Γι'
αυτόν λοιπόν λαχταρούσε όλη τήν άύγη ή καρδιά
της κάτω στην αλή, μπροστά στη σκέψη της;
Γι' αυτόν να δθ αυτόν βιάζονταν τότε να ρίξη τή
μπουγάδα;

Σ' ένα τραπέζι του βελουχιού κάθονταν ό 'Αχι-
λέας Σικλοτορωργός και μόλις ξαγνάντισε κι
αυτός τήν Κούλα να προβάλλη ξανακίνη, ροδοκό-
κινη άντικρη στο μπαλκόνι, τού κόπηκε ή μιλιά
και στήλωσε το μάτια άπάνω της. 'Ο Θόδωρος
Μανλίου τόν ένωσε και κίταζε κι αυτός προς το
μπαλκόνι. Η Κούλα τρώαζε και θύμωσε. 'Εκεί
που βρήκες κι αυτός! Σ' να μ' ή μας φτάνη ό έλ-
λος μοναχός του, έχωμε και τούτον το μεθύστακα.

μάτια δακρυσιμένα. Δέν είχε που άλλο άπ' τα
κλάματα να ξεθυμάνη. Με τόν καυγά και με τήν
ταραχή του λησμόνησε για μία στιγμή και το νεό-
φερτο λοχία και το ζωνάρι του και τήν έλιξ στο
μάγουλο και το τραγούδι της νύχτας. 'Από τήν
άυπνιά ήταν βαρύ και το κεφάλι της, ό άέρας της
αυγής ψυχρός, το νερό της σκάφης κρύο, ή γις που
πατούσαν οι φτέρνες της κρύα κι αυτή. 'Όλα ψυχρά
και κρύα. Η καρδιά της άνατρίχιαζε· όλη ή λα-
χτάρα κ' ή ήδονή, που τή γέμιζε ψές τή νύχτα στο
μπαλκόνι, είχε σβυστεί και ξεχαστεί στην τραχεία
κι άχαρη καθημερινή ζωή, που έρχισε πάλι σήμερα
πρι ν' φωτίση καλά καλά ή μέρα.

Μα άμα ό ήλιος έδωσε κι άρχισε ό άέρας να
ζεσταίνει, άμα τα μπράτσα έρχισαν νάναθουν με
το τρίψιμο στη σάφα και το αίμα κυκλοφόρεσε
ξανά, άρχισε κ' ή ψυχή και θερμάνει και τρυτιά
νακούσε τα πουλιά που κελαιδούσαν στη μελικοκιά—
τά όδια που ξελόγιαζαν έναν καιρό τή Φρόσω, ό
λογισμός ήρθε ξανά στο όρόμο του κ' ή καρδιά έ-
τρεμε πότε νάκούση τή σάλπιγγα, που θάλυε τήν
άναφορά στο κάστρο κ' οι λεβέντες του θα γέμιζαν
άντικρη το βελούχι. Τέλος τήν άκουσε κι άφου
πρόσμενε όση ώρα λογάριάζε πως τους χρειαζόνταν

γάνει τὸ ποδογύρι ὁ πικροσιώτατος; Δὲν εἶναι τάχα δίσποτος καὶ μάλιστα τόσο νέος; "Αδικο θὰ εἴταν, μὰ τὴν ἁγία πατερίτσα του, τόσο δρμὴ καὶ τόσο βράσιμο νὰ πᾶει ἔτσι χαμένο. Κρίμα μόνο, Νουμά μου, ποὺ δὲν εἶσαι καὶ σὺ θηλυκός. Μαλλιαρὴ θὰ γίνονταν ἀμέσως ἡ πανίερη φαλάκρα του κι ἀπ' τὸ πρῶτ' ὡς τὸ βράδυ θὰ σὲ θυμιάτιζε μὲ τὰ ἀμελίρρυτος, ἀγλυκύρρογος, αἰράσιμος κι ὅ,τι ἄλλο ἔχει ἀποστηθίσει ἀπὸ τὸν ἀγαπημένο του συναξαριστὴ Πῶλ δὲ Κώκ. Γιατί, μὴν τὸ ξεχνᾶτε, ἡ δεσποτική του δράση δὲ σταματᾷ στὰ βλογητὰ καὶ στὸ ἀμόρε. Γράφει, καθὼς εἶδαμε, καὶ χρονογράφηματα ἀκόμα λογιῶ λογιῶ. Πρόπερσιν ἔγραφε γιὰ τὶς ὥραιες τῶν χορῶν. Ἄλλοτε πάλι γιὰ κατὰ ἀποδῆρες ἱερυθὰς ἐσθῆτας ποὺ τραγουδοῦσαν, λεί, θαυμάσια - ἔχ βάσανα - στὸ χωριὸ του τὶς Κυριακές. Καὶ τώρα τελευταῖα θέλει νὰ μᾶς ξουρίσουν ἡμᾶς τοὺς μαλλιαρούς, γιατί εἴμαστε παιδαρέλια κάτω ἀπὸ τὰ τριάντα καὶ μ' ἔλα ταῦτα ἔχουμε, λεί, ἀποστεωμένην καρδίαν, ἥτις δὲν τιτρώσκειται πλέον ἀπὸ τὰ βέλη τοῦ πτερωτοῦ θεοῦ. Εἶδες ἐκεῖ τὰ βρωμόπαιδα; Ἄχ! κι ἔς ἔκανε τὸ ἔλεος ἡ θεοφιλία του νὰ μᾶς δανείσει γιὰ λίγο καιρὸ τὴν λουλουδένια του καρδιά, ἵπως νὰ γινούμαστε καὶ μεῖς σὰν καὶ λόγου τῆς ἰσόδια γιγανθίδες. Νά, ποὺ αὐτὸς σαρανταπεντάρης ἄνθρωπος δὲν κουράστηκε ἀκόμα νὰ κάνει κόρτε σὰ μαθητὴς τοῦ ἑλληνικοῦ σκολειοῦ κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα. Τώρα βέβαια θὰ εἶσαι εὐχαριστημένος ποὺ γνώρισες τὸν κ. Ε με τὰ πλούσια τὰ ἐλέη του.

— Τὴν εὐλογία σας, ἄγιο δέσποτα. Χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία μας. Ἀλήθεια, πρέπει νὰ εἶτε πολὺ προκομμένος γιὰ νὰ προφτάνετε τόσες διουλιές.

— "Εἰ! ἔ! ἔ! καὶ ποὺ νὰ ξερες! Κάνω κάπου-κάπου καὶ τὸ χημικὸ. Κι ἄλλα πολλὰ ἀκόμα κάνω. Παμπαραίξω, νὰ ἔτσι δά, ὅλον τὸν κόσμον. Πάντοτε, ξέρετε, ἀπὸ τὴν πολλή μου καλοσύνη.

— Δηλαδή τοὺς ἄντρες.

— Τί λές, ἀδερφέ. Πρὸ πάντων τὶς γυναῖκες Ἐγώ, εἶναι ντροπὴ νὰ τὸ λέω μοναχός μου, μὰ ἡ ἀλήθεια εἶναι, εἶμαι πάντα μου δίκαιος ἄνθρωπος. Δὲ θέλω νὰ παραπονέσω κανένα.

— Πολὺ σωστά. Au revoir mon ami.

Ο ΣΕΒΝΤΑΛΗΣ

ΜΙΑ ΠΑΡΑΔΕΙΨΗ

Ἀγαπητὲ Νουμά,

Στὸ νέο μου βιβλίον ποὺ σοῦ ἔστειλα, «Κάλθεια Μέτρα», ἔγινε μιὰ παράλειψη ποὺ θέλω νὰ τὴν ἀναπληρώσω κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον, ἕπως θὰ ἔλεγε ἡ φιλενάδα μου Ἄ'Εστία».

Στὴ σελίδα 56, στὸ ποίημα μὲ τὸν τίτλον: «Στὸν ἀνθρωπάκον ἂς προστεθῇ ἀμέσως: Ἄ'Αδωνιν Κύρου». Ἀδυναμίες βλέπεις (sic). Πειράζει τάχα ποὺ ἔχει σπάνιες λέξεις;

Παρίσι.

Σ. ΣΚΙΠΗΣ

ΜΩΣΑΓΓΑ

J. D'HEREDIA

NEMEA:

Ἀπ' τὴ στιγμή, τὸ Δαμαστή, ποὺ ἐννοίω* ἐντὸς τοῦ ὁ [λόγος, Ἀκολουθώντας τρομερὸ τὸ ἀχνάρι, (*) ἔχει ἕνας βόγγος Μόνο τῶν δὲ ἀντιλόχων τὸ σφίξιμα... Σωπαίνει Τὸ πᾶν... Ὁ ἥλιος βύθισε καὶ ἀβώρητ' ἀργοδένει.

(*) Τὸ ἀχνάρι τοῦ Λέοντος τῆς Νεμέας.

Καὶ μέσ' ἀπ' τὰ καυκάκια, τὰ χέρσα, τὰ φημένα Χωράφια φεύγει ὁλότρεμος βοσκὸς πρὸς τὴ Μυκτῆνα... Γυρνᾷ καὶ μὲ τὰ μάτια του, τοῦ Φόβου σατισμένα, Θωρεῖ τὸ μέγα, ὀρθόστηθο, θεριὸ δῆσ ἀπὸ τὰ πρίνα.

Τρομοφανάζει: Τῆς Νεμέας ἐκεῖ εἶδε τὴ Φοβέρα, Ποὺ ἁματωμένο φάρυγγα στὰ αἰθέρια τὰ αἱματένια Διάπλατο ἀνοίγει, φρίσσοντας τὴ χαίτη καὶ ἄγρια γένια.

Τὶ ὁ Ἥσκιος μὲ τὸ Σόδαμπο μακραινόντας, στοῦ ἀγέρα Τὰ κύματα, τὸν Ἡρακλῆα κάτου ἀπ' τ' ὀλίθριο δέρας Δείχνει ἕναν ἀνθρωπο-θεριό, τὸν Ἡρωα τρόμου τέρας.

(TROPHEES: L' Hercule)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Ο.ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Ἡ «Διάπλαση τῶν Παίδων» πῆρε τὸ σταυρὸ τοῦ Σωτήρα. Τῆς ἀξίει τὸ παράσημο γιατί τριάντα χρόνια δοῦλεψε νὰ μορφώσει τὴ σημερινή γενιά ποὺ δόξαζε τὴν Ἑλλάδα. Τώρα ἔχουνε σειρά γιὰ παράσημο ἡ «Πινκαοθήκη» καὶ τὰ «Πλάτεια».

— Ὁ κ. Κ. Χατζόπουλος εἶχε δώσει στὸ Βασιλικὸ θέατρο τὴν «Ἰφιγένεια» καὶ τὸ «Φόστος» τοῦ Γκαίτε μὲ δικαίωμα ποσοστῶν. Κῆτις ὅμως ἀπέλληλε; τοῦ Βασιλικοῦ θεάτρου τὶς ἔλαψε καὶ τὶς ἔδωσε στὴν κ. Μυρρίκα Κοτοπούλη.

— Οἱ μεταφράσεις παιχτήκανε στὴν Πόλη ἀπὸ τὸ θέσπ

ΜΕ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ ΚΕΡΔΟΣ 100.000!

ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐκαστον γραμματίον ἰσχύον διὰ τὴν κλήρωσιν 31 Μαρτίου 1909

τυπᾶται ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς.

ΚΕΡΑΗ ΕΚΑΣΤΗΣ ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ:

ΜΕΓΑ ΚΕΡΔΟΣ

1 Κέρδος

1 κέρδος

3 Κέρδη

8 Κέρδη

418 Κέρδη

887 Κέρδη

1000 ἐν ὅλῳ κέρδη ἀξίας δραχμῶν..... 225,000

Γραμματία πωλοῦνται. Εἰς τὰ δημόσια τεμεῖα καὶ λοιπὰς δημοσίας ἀρχάς, εἰς τὰς ἱερὰς, εἰς τοὺς σταθμούς καὶ σταυροὺς τῶν σιδηροδρόμων, τοὺς διαχειριστὰς τῶν μονοπωλίων καὶ τὰ πρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων πρὸς δραχμὴν ἑκάστην γραμματίον, ἰσχύον διὰ μίαν ἐκ τῶν τριῶν τελευταίων κληρώσεων. Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἢ ζήτησιν γραμματίων ἀπευθυντέον εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου καὶ τῶν ἀρχαιοτήτων, ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν εἰς Ἀθήνας.

Ὁ διευθύνων τμηματάρχης
Γ. ΚΟΦΙΝΑΣ

Ζωὴ κι αὐτὴ, νὰ μὴν ἀνέις τὸ λεύτερο νὰ κάνει ὅ,τι τᾶρσει.

Ἡ Κούλα μπήκε μέσα ἡρμισμένη καὶ κάθισε στὸν καναπέ. Ἡ καρδιά της ἔτρεμε ὅλα τὸ κορμί της ἔκαιε. Κουρασμένη ἀπ' τὴ δουλιὰ, κομμένη ἀπὸ τὴν ἀϋπνία τῆς νύχτας αἰσθάνονταν τὰ μέλη της νὰ τὴν πονοῦν. Τὸ κεφάλι της ἦταν καμίνι, τὰ στήθη της φωτιὰ, τὰ χέρια της, τὰ πόδια φλόγα. Ἀνοίξε τὰ στήθη της, πέταξε τὶς παντόφλες καὶ ξαπλώθηκε ἀπελπισμένη. Ἦθελε νὰ κλάψῃ, μὰ ἡ σκῆση της δὲν ἄφινε τὰ δάκρυα νὰναβλύσουν στὰ μάτια της.

Ἡ Μαριὼ ἀνοίξε ἄξαφν τὴν πόρτα, μὰ εἶδε τὴν ἀδερφή κ' ἔκλεισε πάλι κ' ἔφυγε δίχως νὰ βγάλῃ λόγον. Δὲν ἔκανε πῶς; ἔλεε τίποτε! Ἡ Κούλα αὐτὸ ἤθελε καυγά, φωνὲς νὰ ξεθυμάνῃ. Αὐτὴ ἡ ζωὴ δὲν ὑποφέρεται ἄλλο.

Ἐκλείσε τὰ μάτια. Δοκίμασε νὰ κοιμηθῇ. Μὰ ἄξαφνα ἕνα γέλιο σκαρταριστὸ ἀκούστηκε ἀποκάτω ἀπ' τὸ βελούχι. Ἡ Κούλα τᾶκουε πρώτη φερί: κα νέας ἀπ' τοὺς ὑπαξιωματικούς τοῦ κάστρου δὲ γελούσε τόσο ξάστερα καὶ χαρδιστά. Ἄν τᾶκουε ἡ Φρόσω, θάλεγε πὼς ξύπνησε ὁ πατέρας ἀπ' τὸ λάκκο του. Εἶναι τὸ δικό του δίχως ἄλλο κ' εἶναι κάλε-

σμα σ' αὐτὴ γιὰ νάβγῃ στὸ μπαλκόνι. Ἡ Κούλα δὲ μπόρεσε νὰ κρατηθῇ. Πετάχτηκε ἀπ' τὸν καναπέ.

«Ὅχι ὁ Μαβλῆς, μὰ ὁ ἴδιος ὁ θεὸς νὰν δῶ εἰς τὸ βγῶ. Δὲν ἔχω νὰ δώσω σὲ κανένα λογαριασμό.»

Καὶ κοίμωπε τὰ στήθια, ρίχνοντας σύνωρα τὸ μάτι στὴν καθρέφτη. Τὰ κατακόκκινα μάγουλα τὴν ξάφνισαν μὰ καὶ τῆς ἔδωσαν μαζί μιὰ εἰκόνα ζωντανότερη τῆς ὁμορφίας της.

«Τίτια νιότη νὰ χαθῇ θαμένη μὲς τὴν Κούλα τοῦ σουλιώτη! Νὰ σόυση καὶ νὰ μαρζοθῇ στὸ πλεῖξιμο καὶ στὴ μπουγάδα!»

Ἡ φρόκα της μεγάλωσε.

«Θὰ βγῶ δῶ κι ἔς χαλᾶση ὁ κόσμος» νὰ ἰδῶ τὰ μάτια του, τὸ γέλιο του...»

Ἡ Κούλα βγήκε. Ὁ Θόδωρος Μαβλῆς δὲν κάθονταν πιά πλάι στὸ Σκαλτοσιώργο. Τούτος ἔματὴν εἶδε, ἔφριξε πάλι τὰ μάτια ἀπάνω της, ἔστριψε τὸ μoustaki του καὶ χαμογέλασε.

Ἡ Κούλα τοῦ χαμογέλασε κι αὐτὴ καὶ μπήκε μέσα.

«Τὶ νὰ τοῦ κάμω; Δὲ φταίω γώ. Ποιός τοῦπε νὰ μὴν τραγουδᾷ κι αὐτὸς ἔτσι γλυκά, ποὺς τοῦπε νὰ κλείσῃ ψὲς τὴ νύχτα ὁλότρελα τὸ στόμα του, νὰ γουδαθῇ! Ὅλοι ἀκούστηκαν, κλωνῶν ἀνοίξε τὴ καρδιά: τὸ δικό του ἀχνεῖ μόνον δὲν ἔβγαλε οὔτε σημειοδιά. Ἄν δὲν τὸν ἔδεπα νὰ κάθεται καροῖ, θάλεγα πὼς δὲν ἦταν στὸ τραπέζι. Ὁληώρα ἀκούνητος, ἀμίλητος, σκουνοφυλισμένος, μαρμαζάρης: ἄγριος κ' ὑποψίαρικός μὲ ὅλους καὶ μὲ μένα: μὴν κοιτάξω πιυθενά, ὅπου δὲν εἶν' αὐτός, μὴν πᾶω πουμενὰ δίχως νὰ τὸν ρωτήσω, μὴ λαθωθῶ καὶ κάμω τίποτα ποὺ δὲν τᾶρσει! ὅποιος μπαίνει μὲς τὴν Κούλα, ἔρχεται γιὰ μένα: μ' ὅποιον μὲ βλέπει νὰ μιλάω, ἔχω κακὸ στὸ νοῦ μου. Μαύρη ζωὴ θὰ κάμω μὲ τίτιον ἀνθρωπο...», στοχάζεται ἡ Κούλα τᾶπομεσήμερο, πάλι μπροστὰ στὴ σκῆση της, καὶ βιάζεται νὰ ξεμπερδέψῃ καὶ νάνεθῃ στὸ παράθυρο.

Ὁ Μάνθος Σακαρέλος εἶναι νικημένος πιά ἀπ' τὸ νιόφερτο λοχία. Ποιός εἶναι, ποιὸ εἶναι τὸ νόμα του καὶ τὸ σόι του δὲν τὸ ξέρεי ἀκόμα. Ἡ ντομασά του δείχνει πὼς δὲν εἶναι τῆς ἀράδης καὶ τὸ φέρσιμό του, ποὺ τὸ παρατήρησε σήμερα καλλίτερα, φανεράνει πὼς δὲν εἶν' κανινχρ τσαπατσούκης. Τὰ δεσμά ποὺ ἤθελε πάντα νὰ τῆς βάλῃ ὁ Σακαρέλος